

1.s.e.påske

*Jesus, opstandne Guds Søn,
du finder vej gennem lukkede døre
og blæser Guds Helligånd
ind i den stivnede krop
og det lukkede sind.*

Tak for din opstandelse.

Vi beder dig:

Find vej ind i os.

*vend vores skrækslagne blikke
fra gravens lukkede rum.*

Giv os sommersind

så vi tror dig på dit ord,

går ud under din stærke sol

og lever her af din opstandelse,

du som er fra evighed til evighed.

Amen

Thomas, en af Jesu disciple, vil have bevis for at tro på, at Jesus er opstået fra de døde. Han vil se Jesu naglemærker og vil mærke efter og stikke fingrene i hans sår. Ellers kan han ikke tro, det er sandt, hvad skete påskemorgen.

Jesus træder da frem foran Thomas og giver ham syn for sagn og giver ham mulighed for at mærke efter. Thomas rækker sin hånd og finger frem, og han tror da og udbryder straks: "Min Herre, min Gud"

Evangelisten Johannes lader derefter Jesus siger følgende ord, nok henvendt direkte til Thomas men tiltænkt enhver tilhører, dvs. også både dig og mig. Jesus siger "Du tror, fordi du har set mig. Salige er de, som ikke har set og dog tror".

Hør i disse ord ikke kun en kritik af disciplen Thomas, men en kritik af os mennesker, når vi forveksler tro og viden.

Jesus understreger med disse ord, hvordan tro dybest set ikke afhænger af beviser og synlige tegn. Troen kan måske vokse og blive styrket af det, jeg ser og erfarer, men troen kommer af andet og mere end min egen sansning og forstand.

Troen på Kristi opstandelse er således affødt af Guds gerning, at Jesus træder frem som opstanden foran disciplene. Troen kommer fra Gud og er aldrig at betragte som noget, jeg selv måske, måske ikke er i stand til at bringe i stand. Troen er med andre ord ikke en præstation, men en gave.

Det, som skete påskemorgen med Kristi opstandelse fra de døde, får du således næppe noget bevis på. Ja, Kristi opstandelse står snarere i kontrast til meget af det, som dine øjne ser i dagliglivet, og som vi erfarer i

vores liv med hinanden. Men mal ikke kontrasten for voldsomt op mellem Gud og den gudsskabte verden.

Troen har dog noget med menneskets verden at gøre, opstår her, kommer til os. Troens sfære er nemlig båret af den gudsgivne treklang af tro, håb og kærlighed. Noget, der kan møde os på vores vej, måske anes en stund og som kan komme til os.

✠

Nu kan man så, når vi hører beretningen om disciplen Thomas i dag, hæfte os ved modsætningen mellem tro og viden, og bide os fast i Jesu kritik.

Thomas bliver da den, vi ikke skal ligne. Men egentlig er beretningen i Johannesevangeliet mindre en udstilling af Thomas tvivl som det er en fortælling om, hvordan der er plads til tvivlen i kristentroen og om den forvandling, der kan ske for et menneske i mødet med den opstandne.

Thomas kom med al sin tvivl og skepsis, men fandt tro og håb i den opstandne Kristus, kaldte ham "Min herre og min Gud".

Tvivlen bliver ikke bare fejet til side. Tvivleren har sin plads. Og lige som Jesus kom til fattige og syndere kommer han også til den, der tvivler. Tvivlerne har også en plads i Guds verden.

Det er i orden at tvivle og at være skepsis. Det er såre menneskeligt. Det er således i orden at række sin hånd ud for både at ville røre og at se, men vid, at det ikke er det afgørende. Din skepsis kan ikke lægge Gud død.

Uanset hvad, så viser påsken os netop, hvordan Gud rækker sin hånd frem og griber ud efter os. Det gælder uanset om vi har set den opstandne eller ej.

Glædelig påske!

